

Eroterična pisma

Pismo XIX

Ljubljana, v februarju 1924

E. J.

Ohutni pojem materije

Da je pojem materije le abstrakcija, nekaj tako metafizičnega, kakor je pojem duha, to je filozofija že dolgo pred Kantom dognala. Pa ni nam treba biti filozof, da spoznamo to preprosto resnico.

Čeremo na svet z notranjega / subjektivnega / stališča, ga doživljamo kot množino utisov na retnice, z drugimi besedami, uvedamo se sveta kot množino občutkov. Občutki pa niso nič drugega, kakor stanje zavesti.

Čeremo na svet z zunanjega

1. objektivnega: / stališča, če ga dualiziramo v fizikalno-kemičnem smislu, pridemo do atomov, elektronov i. t. d. ki so vsi v bistru ravni načini gibanja. Gibanje pa ni nič drugega kot energija.

Chadva tedaj, rnanstvenik in psiholog negirata materijo in stavita na njeno mesto energijo oziroma ravenst.

Tudi Chultirem, kot razširjena in poglobljena rnanost negira materijo v smislu materialista, ki si predstavlja svet sestavljen iz neke plinaste mase. Churnava pa materijo v drugem smislu; njegova teorija o materiji je tako globoka in interesantna, da jo mora obudovati tudi oni, komur Chultirem sicer ni simpatičen.

Chultirem pravi, da svet, katerega vidimo in se ravedamo, ni materija, ampak nasprotno: pomanjkanje materije. Chultist soglaša s rnanstvenikom, ki trdi, da je vidni

svetle rgoščna energija, pristavlja pa, da je ta energija izlivajoče se življenje Besede, ali Logosa.

Okultist-videc,^{x)} ki je v astralnem vidom študiral atome, pravi, da so sestavljeni iz neizrečno malih mehurčkov. Ti mehurčki so absolutno prazni, tudi nimajo kožice, kakor n. pr. mehurčki iz mila. Primejati bi se dali še najprej vodnim mehurčkom, ki tudi nimajo lastne površine, marveč jim daje obdajajoča voda površino. Taki, ko pridejo iz vode, se razpočijo.

Upasati se moramo, kje se ti mehurčki iz katerih sestajajo atomi in elektroni, nahajajo, kdo jim daje površino, kdo jih drži skup, da se ne razpočijo?

To je okultna materija, „materija prama“ srednjeevropskih alkemistov, prakriti indijskih filozofov. V gotovem smislu odgovarja hi-jotetični eter rnanstvenikov tej okultni materiji. Čer je nevidna in nečutna, se je imenovala

x) gl. Der Äther im Weltraume v. Besant u. Leadbeater: /

tudi velika prarnota ali „prstor“ žato jo imenujejo moderni skultisti tudi „kojlon“, t.j. prarnota. Seveda je prarnota le naviderna, le iz stališča naših čutov, faktično pa je neizmerno gostejša, kakor najgostejši in specifično najtežji elementi. Če vramemo platin kot najtežjo in najgostejšo prvino, je kojlon petdeset tisoč milijonov gostejši. Ta gostota je popolnoma drugačna od gostote naših prvin in se ne da v ničemer primerjati. Kar določa gostoto naših prvin, je medsebojna oddaljenost atomov. Čim bližje so si atomi, tem gostejša je prvina, vendar so si atomi naše najgostejše prvine, platin, tako oddaljeni, da se vidijo kakor pajčevina, ki visi v zraku. Kojlon pa je homogen, ni modificiran, in najboljši skultist videti ni mogel določiti delcev iz katerih bi kojlon obstojal, medtem ko vidi atome kovin ali rudnin tako da leč vrakseli kakor vidimo mi hišice, raztresene po dolini in stojimo vrh hriba.

Nastane drugo vprašanje, namreč, kako je mogoče, da se v tako gostem mediju gibljemo, da moremo živeti?

To se imamo razvaliti posebni lastnosti kajlona in to je njegova brezprimerna elastičnost. Najbolj elastična tvarina je kavčuk; če prodremo plošč iz kavčuka z ostro iglo, se luknica, ki nastane, takoj za iglo sklene in zrgine. Tako je tudi s kajlonom. Mi ga ne prodramo kot celota, marveč kot posamezni delci, posamezni atomi, iz katerih sestaja naše telo, so kakor ost šivanke, ki gre skozi kajlon. Ta se v svoji elastičnosti uda umakne sili stisne, napravi atomu prostor in se hipno zopet raztegne za atomom. Takor se gibljemo kot celota v zraku, ki nas povsod obdaja, ne da bi ga čutili (: razun če je veter :) isto velja tudi za atome, ki se z lahkoto gibljejo v kajlonu. Mi gremo skozi kajlon, kakor gre astralno bitje skozi skalno steno in se ne more reči ali

prodira skalo astralno formo, ali astralna forma skalo.

Mi se ne ravedamo kajlonu, ker je popolnoma različen drugovrsten od nas. Mi smo moč in življenje Besede in le to domnavamo in moremo domnavati; kar prihaja iz nje, namreč moč in življenje.

Kaj pa da je ta kajlon, ali materija prima v svojem bistvu tega tudi najbelsi okultisti niso mogli dognati. Pomniti moramo da okultizem ni vsega veden, ampak je veda, ki napreduje in se pogloblja neprestano, a ima tudi svoje meje. Ta meja je ravno kajlon. Okultizem je spornal njegovo prisotnost in nekatere njegove lastnosti, a v njegovo bistvo ne more prodirati. Kljub temu je ta kajlon tudi moč in življenje Logosa drugega večjega univerza, kakor je naš; Logosa, katerega bomo mogoče spornali, ko se združimo z našim Logosom. - Toda vse to so vprašanja, so skrivnosti, ki presegajo daleko moč našega intelekta in so le temne težke slutnje.

Zeleni listi.

H. Collins

(Iz angleščine.)

Vrata so zaprta in zeleni rapah
digniti, je težavno; toda to je le navidezno.
Sprememba pride, kadar s. zgodi. Vstajenje je go-
tovo, zeleni listi poročajo.

Pomni, da je nadnaravno lahko nego-
tova in neizproсна, kakor naravno; ... anje ra-
kone višjega, moremo razumeti le potem, če pre-
učavamo rakone nižjega.

Kakor se solni ropet vrne v svoje
lepu, tako se vrne nebeška toplota in prinese
gubizen: najlepše kar je.

Učled muke odpne srce. Kuročaran
je, skrb, očlki, pekoča vest in sram tega zelene
liste raz njega, jih raznaša in pokriva z mi-
mi tla. Idi se, da sta mladost in nesreča s

vedno preminula. Todor si je, v tem tepljenju
obupajoč, integral srec in se udaja sovraštvu, ta
mora duhovno umreti: devo odmre, če prese-
kaš oni del, skori katerega gre oživljajič sok.

Kakaj naj bi te indajstvo, nesram-
nost in norost drugih privedlo do obupa?
Na vse to se porabi in vse to mine, kakor me-
nejo oni, ki so vse storili; ko umrjejo in se jih
položi v grob iz katerega ne vstanejo nikdar
več. Dusa Guberni ja ostane večna; možno da
spi, toda umreti ne more.

Vsi moramo umreti. Inguba umr-
lega prijatelja je najtežja inguba, ki nas
radeti more. Toda počakaj! Nad spominom
umrlega prijatelja poganja zelnja kakor
nad njegovim grobom, in pride čas, ko ti bo
novi prijatelj držal za roko in govoril o njem,
in njegove besede in misli hudi zgostijo zelnje
če pusti nikdar, da srec otisne in
otemni, ker je razno: Kaliva, zapuščeni prostor

da kmalu rojstet oreleni; kakor hitro posije many
solnce. Kajti ljudje, ki so sveti in člani bratov-
šine Guberni; ljubijo vedno; ljubijo vedno in
nova, tudi če jim smrt /; ali indajstvo, obreko-
je, kar je edina prava smrt /; prinasa vedno no-
va rimo. Moč Guberni je v njih, ki raspi le na
kratek čas, dokler ne mine mrtli pritok. Potem
se rojstet vzbudi v triumfu, kakor narava spom-
ladi in krepko porene zelene lističe, tako svetle,
tako nerne in plomljive, da se jih vsak hip lah-
ko utrga in stre, in vendar tako nepremagljive
v svojem življenju in lepoti.

Ti zelene listi; - vstajenje in krasota
srca, - te strasti in čustvovanja občutkov, lahko
trajo ljudi do vročice, in od vročice do bla-
nosti. Toda to samo radi tega, ker so ljudje
slepi in ne vedo, da je mogoče narediti iz
človeka nebiško bitje. Oni se ne ravedajo, da
se da spremeniti vsaka kaplja krvi v človeš-
kem telesu v kamen v svetišču Božanstva.

Kako se naj to zgodi? S tem, da jo upo-
rabljamo in spreminjamo. Vsaka moč, vsaka
strast je človeška last z božjim namenom, in
če človek katerikoli del svoje narave natira
ali ranemazja, se pregreši zoper samega sebe.
Spremeni vsa čustva v moč, vse življenje
v misel.

Tvojemu razpoloženju daj gotovo smer.

Trčico spremeni v moč.

Blarnost spremeni v raupanje v Boga!

Duša.

Najvažnejša svetovna prikažen, ki
je pričujoča vsakemu bistvu neposredno in o
kateri se toliko govori, malokdo pa o njej
pove kaj več - je duša.

Kdo nas boljše pouči o njej, kakor
rauno sistem vedante?

Dolžnost naša je: spornati njeno delo-
vanje ter vedeti za njen namen, ki je odrešen-
je ali samospornanje.

Vesoljstvo sestoji iz dveh faktorjev: iz
anorganske narave ter iz organske, katero oživ-
ljajo duše. Oba ta dela sta pa nedeljena
vesoljna energija, na eni strani latentna, na
drugi ravedna, urivajoča in delavna!

Is tega je nastalo tudi dvojno psiho-
loško nariranje: erotično ali višje, ki uči, da
je vsaka duša celota, nedeljena vesoljna ener-
gija, Enota ali Bog ter drugo nariranje: ekro-
ticično, nižje ali teologično, ki uči, da vesolj-
stvo sestoji iz množice stvarstva.

Materialisti trdijo in so popolnoma
uverjeni, da duše ni, da višjega Jaza ni, da
raren materije ki sestoji iz prvin zemlje, og-
nja, vode, zraka in etra, ne obstoja ničesar
na svetu. Oni trdijo dalje, da vse duhovne
moči nastajajo iz materije in ne materija
iz duhovnih. Tak človek je, po njih le telo.

ki si je pridobilo duhovnost. Tudi trdijo, ako
je duša, da ona ne more preživeti materi-
jalnega telesa. Pri njih je samo telo „Jar“
ali duša, radi česar ne more duša dlje rive-
ti kakor telo samo, i. t. d. Enako se vrši tudi
s kvalitetami duše kakor dih, gibanje, duh, spo-
min i. t. d., katere smatrajo materialisti za
telesne dele.

Na zgorajšnje trditve moramo od-
govoriti, da Jar mora obstojati še onstran te-
lesa, kajti Jar nima svoje bitnosti v bitno-
sti telesa.

Ako radi tega trdijo materialisti,
da obstojijo kvalitete Jara toliko časa, do-
kler telo, in da so radi tega oni deli kva-
litete telesa - je napačno, kajti one kvalitete
tudi ne obstojajo več ko še telo obstoja, in če-
sar sklepamo, da niso one kvalitete deli tele-
sa, temveč so bistveno različne od njih.

1. Pride še!

Trdaja, Teorofska družba v Ljubljani.
Tajništvo: Rimska c. št. 18/I.